

Szenvedély. Lázadás. Túlélés.

A

KIRÁLYNŐ
FELEMELKEDÉSE

REBECCA ROSS

Dream
válogatás

A mikor elérkezik életének tizenhetedik nyári napfordulója, Brienna csak két dologra vágyik: elsajátítani a hivatását és pártfogót találni magának. Valenia déli királyságának híres iskolájában tanulva készen kellett volna állnia erre. Hiszen míg a többség az öt hivatás közül – művészet, zene, színjátás, ékesszólás és tudás – csak egyben tehetséges, Brienna mindegyikben az. A lány végül a tudást választja, de ideális felkészültsége ellenére megtörténik, amitől a legjobban tartott: nem akad pártfogója.

Hónapokkal később azonban az élete váratlan fordulatot vesz, egy kegyvesztett lord ugyanis felkínálja neki a támogatását. Brienna gyanakszik, de elfogadja az ajánlatot. Ám a férfi sok titkot rejteget, például a puccsal kapcsolatban, amit Maevana királyával – Valenia rivális birodalmának uralkodójával – szemben terveznek. A céljuk, hogy a törvényes királynő és mágija ismét az északi királyság élére állhasson. Amikor a lány számára kiderül származásának titka, választania kell, mi a fontosabb számára: a hivatása vagy a vére. Ha a felkelés sikerrel jár, Briennának kell eldöntenie, ki legyen a királynő, aki végül felemelkedhet.

REBECCA ROSS

a The New York Times és a The Sunday Times bestsellerszerzője, angol nyelvből és irodalomból diplomázott a georgiai egyetemen. Dolgozott fizetővendégeket fogadó farmon, volt iskolai könyvtáros és főállású filmfeliratozó egy főiskolán. Északkelet-Georgiában él a férjével és a kutyájával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rebeccarossauthor.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Összetett cselekmény jellemzi az írónő első regényét, amely ügyesen kalauzol a bonyolult, ármánnyal teli cselszövések és a politikai összeesküvések között. Egy lélegzetelállító irodalmi kaland.”

Booklist

„Rebecca Ross egy igazán varázslatos utazásra vitt el. Annyira elmerültem a gyönyörű írásban, hogy szinte úgy éreztem, mintha ott lennék a főszereplő mellett, és vele élném át ezt a történetet.” **Amazon**

„Nem tudom elhinni, hogy A királynő felemelkedése Rebecca Ross első könyve. Nagyon kevés debütáló regény jut eszembe, ami ennyire mély benyomást tett rám. Őszintén szólva még ezer oldalt is elolvastam volna Brienna kalandjairól. Imádtam ezt a tempót, a világ maga hatalmasnak és teljesnek tűnt, de ez csak arra készítetett, hogy még többet fedezzek fel belőle.”

Barnes & Noble

„Csodálatos könyv, mely egy különleges világba kalauzolja az olvasókat. Ebben a történetben egyetlen birodalom sorsának prizmáján át figyelhetjük, hogyan alakul Brienna élete.”

Goodreads

Dream
válogatás

REBECCA ROSS

A
KIRÁLYNŐ
FELEMELKEDÉSE

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ RÉSZ
MAGNALIA

Hét évvel később

LEVELEK ÉS LECKÉK

1566 késő tavasza

Francis hetente kétszer megbújt a könyvtár ablaka előtt virágzó borókabokorban. Néha szívesen megvárakoztattam; hosszú lábát és türelmét próbára téve élvezettel képzeltem el, hogyan lapít a bokorban. De már csak egy hét választott el a nyári napfordulótól, ezért sietnem kellett. Továbbá ideje volt közölnöm vele. A gondolattól felgyorsult a pulzusom, miközben beléptem a könyvtár csöndes, délutáni árnyai közé.

Mondd meg neki, hogy ez lesz az utolsó alkalom!

Könnyű kézzel feltoltam az ablakot, amelyen át megcsapott a kertek édes illata. Francis felemelkedett vízköpő pozíciójából.

– De szereted várakoztatni a férfiakat – morogta, bár ő mindig ezzel üdvözölt. Arca leégett a napon, fekete haja kibomlott a fonatból. Átizzadta a kengyelfutók barna egyenruháját, szíve fölé tűzött kitüntetéseinek rövid sora villogott a napsütésben. Azzal dicsekedett, hogy ő a leggyorsabb kengyelfutó egész Valeniában, bár azt híresztelték róla, hogy már huszonegy éves.

– Ez az utolsó alkalom, Francis – figyelmeztettem, mielőtt meggondolhattam volna magam.

– Az utolsó alkalom? – visszhangozta, de máris vigyorgott. Ismertem ezt a mosolyt. Akkor szokta felöltetni, ha keresztül akarta vinni az akaratát. – Miért?

– Miért? – kiáltottam, miközben elhessegettem egy túl kíváncsi poszméhet. – Még kérdezned kell?

– A legnagyobb szükségem éppen ezúttal van önre, mademoiselle – felelte, és két kis borítékot vett elő az inge belső zsebéből. – Nyolc nap múlva itt a sorsdöntő nyári napforduló.

– Pontosan, Francis – vágtam vissza. Tudtam, hogy ő úgyis csak ardenővéremre, Sibylle-re gondol. – Nyolc nap, és nekem még sok mindent kell megtanulni. – Tekintetem megállapodott a kezében levő borítékokon; az egyiket Sibylle-nek címezték, de a másikat nekem. Felismertem a nagypapa kézírását; végre választolt! A szívverésem felgyorsult, amikor elképzeltem, mit tartalmazhat az összehajtogatott levél...

– Félsz?

Pillantásom visszaugrott Francis arcára.

– Hát persze, hogy félek.

– Nem kellene. Én azt hiszem, kiválóan fogsz szerepelni. – A változatosság kedvéért most nem bosszantott. Kedves, derűs őszinteség csengett a hangjában. Én is ugyanígy szerettem volna hinni abban, hogy nyolc nap múlva, amikor beköszönt a tizenhetedik nyaram, hivatott leszek és kiválasztott.

– Kétlem, hogy Cartier mester...

– Kit érdekel, mit gondol a mestered? – szakított félbe közbömbös vállvonogatással. – Csak azzal kellene törődnöd, amit *te* gondolsz.

Ezzel gondolkodóba ejtett. Igyekeztem elképzelni, hogy vajon Cartier mester mit válaszolna egy ilyen kijelentésre.

Hét éve ismertem. Francist pedig hét hónapja.

Múlt novemberben találkoztunk először; a nyitott ablaknál ülve vártam, hogy Cartier megérkezzen a délutáni órára,

és Francis ekkor haladt el a kavicsos úton. Ardennővéreimhez hasonlóan én is tudtam, kicsoda; gyakran láttuk, amint hozza-viszi a Magnalia Ház leveleit. De ez volt az első személyes találkozásunk, amikor megkérdezte, átadnék-e egy titkos levelet Sibylle-nek. Amit én meg is tettem, és így keveredtem bele a kapcsolatukba.

– Én törődöm azzal, amit Cartier mester gondol, mert ő fog hivatottá nyilvánítani – vitatkoztam.

– A szentekre, Brienna! – felelte. Egy pillangó csapongott széles válla körül. – Nem gondolod, hogy *neked* kellene hivatottá nyilvánítani magadat?

Erre nem tudtam mit mondani. Francis kihasználta a hallgatásomat.

– Mellesleg ismerem a pártfogókat, akiket a Nagyasszony meghívott a napforduló ünnepére.

– Micsoda? Hogyan?

Persze tudtam, hogyan. Ő továbbította az összes levelet, látta a neveket és a címeket. Összehúzott szemmel néztem rá. Gödröcskék jelentek meg az arcán, és ismét az a mosoly. Tökéletesen megérttem, miért tetszik a fiú Sibylle-nek, bár számomra túlságosan dévaj volt.

– Ó, add már ide a nyamvadt leveleket! – kiáltottam, és kinyúltam az ablakon, hogy elragadjam őket a kezéből.

Ő épp erre számított, és kitért előlem.

– Nem is érdekel, kik a pártfogók? – kötözködött. – Nyolc nap múlva az egyik a te protektorod lesz...

Rámeredtem, mégsem az ő kisfiús arcát és nyurga termetét láttam, hanem a kiszikkadt kertet, amely esőre várva borzongott az enyhe szellőtől.

– Csak add ide a leveleket!

– De ha ez az utolsó levelem Sibylle-hez, néhány dolgot át kell írnom benne.

– Szent LeGrandra, Francis, nincs időm a játékaidra!

– Csak még egy levél! – esedezett. – Nem tudom, hol lesz Sibylle egy hét múlva.

Sajnálnom kellett volna – ó, mily fájó egy elhivatottat szeretni, ha mi nem lehetünk azok! De ragaszkodtam az elhatározásomhoz. Küldjön csak Sibylle-nek olyan levelet, amelyet szokott! Végül mégis sóhajtva beleegyeztem a dologba, főként mivel szerettem volna megkapni a nagyapám levelét.

Francis végül odaadta őket. Nagypapáét egyenesen zsebre vágtam, de Francisé a kezemben maradt.

– Miért írtál dairinül? – kérdeztem a kusza betűket nézve.

Francis az északi királynő birodalmának, Maevanának a nyelvét használta. *Sibylle-nek, az én napomnak, holdamnak, életemnek és fényemnek.* Csaknem elnevettem magam, de még időben uralkodtam magamon.

– Ne olvasd el! – kiáltotta, és naptól vörös arca még jobban kipirult.

– A borítékon van, te balga. Még szép, hogy elolvasom.

– Brienna...

Felém nyúlt, és már előre örültem, hogy végre én ugrathatom őt, amikor meghallottam, hogy nyílik a könyvtár ajtaja. Hátra sem kellett néznem, tudtam, hogy Cartier az. Három éve csaknem minden napomat vele töltöttem, a lelkem megszokta, hogy jelenléte csöndet parancsol a szobában.

Francis levelét bedugtam a zsebembe a nagypapáé mellé. Jelentőségteljes pillantást vettem rá, és leengedtem az ablakot. A kelletnél egy pillanattal később kapott észbe, így az ujjait odacsíptem a párkányhoz. Tisztán kivehető volt, ahogy feljajdul, de reméltem, hogy Cartier nem hallja meg az ablak koppanásától.

– Cartier mester – üdvözöltem pihegve, és sarkon fordultam.

Nem nézett rám. Letette bőrtáskáját egy székre, könyveket vett ki belőle, és az asztalra tette őket.

– Ma nem nyitsz ablakot? – kérdezte, de még ekkor sem nézett rám.

Ez lett volna a leghőbb kívánságom; éreztem, ahogy az arcom lángra kap, amihez semmi köze sem volt a napfénynek.

– Ma elég zsémbesek a poszméhek – feleltem, és óvatosan hátralestem. Francis az istálló felé loholt a kavicsos ösvényen. Ismertem Magnalia szabályait; tudtam, hogy nem lehetnek szívügyeink, amíg ardenek vagyunk. Cinikusabban fogalmazva: nem szabad, hogy rajtakapjanak minket. Ostoba voltam, hogy besegítettem Sibylle és Francis levelezésébe.

Visszafordultam, és láttam, hogy Cartier figyel.

– Hogy állsz a valeniai házakkal? – intett, hogy menjek oda az asztalhoz.

– Nagyon jól, mester – feleltem, és elfoglaltam a szokott helyemet.

– Akkor kezdetnek sorold fel a Renaud-ház elsőszülött fiait! – Leült velem szemben.

– A Renaud-házét?

A szentekre, hát persze, hogy a legnépesebb királyi famíliát kérdezi. Az egyetlen, amelyet nehezen tudtam bemagolni.

– Ez királyunk családja – emlékeztetett azzal a jeges tekintetével. Sokszor láttam már ezt a pillantást, csakúgy, mint arden-nővéreim, akik zárt ajtók mögött mind panaszkodtak Cartierre. Ő volt a legszemrevalóbb a magnaliai arialok közül, a tudás oktatója, ugyanakkor a legszigorúbb. Oriana arden-nővérem azt állította, hogy a mellében kő van szív helyett. Készített is róla egy karikatúrát, amelyen éppen egy sziklából lép elő.

– Brienna! – szólt rám, és türelmetlenül csettintett az ujjával.

– Bocsánat, mester. – Törtem a fejemet, hogy kivel is kezdődik a királyi családfa, de közben csak a nagyapám levelére tudtam gondolni, amely a zsebemben várákozott. Miért tartott neki ilyen sokáig, hogy írjon?

– Azzal, ugye, tisztában vagy, hogy a tudás hivatása követeli a legtöbbet a hivatottaktól? – mondta Cartier, amikor a csönd kezdett túl hosszúvá nyúlni.

A szemébe néztem. Csak nem arra céloz tapintatosan, hogy nincs bennem elég erő a tudáshoz? Néhány reggelen ugyanis én is ezt gondoltam.

A magnaliai első évben a művészet hivatását tanultam. Mivel nem voltak művészi hajlamaim, a következő évet a zenére pazaroltam. Azonban éneklésem minősíthetetlen volt, az én kezemben a hangszerek nyávogtak. A harmadik évemben a színjátszással próbálkoztam, amíg rá nem jöttem, hogy képtelen vagyok legyőzni a lámpalázamat. Így hát a negyedik évemet az ékesszólásnak szenteltem; nagyon idegesítő év volt, nem is akartam emlékezni rá. Azután tizennégy évesen oda kellett állnom Cartier elé, és arra kellett kérnem, fogadjon el ardenjéül, tegyen a tudás mesternőjévé abban a három évemben, ami Magnaliában még hátravan.

Ugyanakkor tudtam – és gyanítom, arialkatatóim is tudták –, hogy csak azért az egyvalamiért vagyok itt, amit a nagyapám elmondott nekik hét évvel ezelőtt. Nem azért, mert megérdemlem; nem a túlradó tehetségem juttatott be ide, mint a másik öt ardent, akiket úgy szerettem, mint a testvéreimet. De talán éppen ezért akartam bebizonyítani, hogy a hivatottságot, ellentétben azzal, amit egyesek hisznek róla, nem örököljük; bárki elsajátíthatja, legyen közrendű vagy nemes, még akkor is, ha nem született tehetség.

– Talán vissza kellene térnünk az első leckéhez – zökkentett ki Cartier a révedezésből. – Mi a hivatás, Brienna?

A hivatás kátéja. Az egyik első szöveg volt, amelyet be kellett magolnom, és amelyet az ardeneknek kívülről kellett fújniuk.

Nem lekezelésből kérdezte ezt éppen most, nyolc nappal a nyári napforduló előtt, de akkor is kényelmetlenül éreztem magamat egy pillanatra. Kiolvastam a szeméből, hogy ez több volt egy egyszerű kérdésnél.

Mit akarsz, Brienna?, kérdezte némán a pillantása, miközben farkasszemet nézett velem. *Miért akarsz hivatott lenni?*

Így hát megadtam neki a választ, amit belém sulykolt, mert úgy éreztem, ez lesz a legbiztonságosabb.

– A hivatásnak öt szíve van – kezdtem. – Hivatás a művészet, a zene, a színház, az ékesszólás és a tudás. A hivatás a feltétlen odaadás; buzgalom és szenvedés; nyugalom és lelkesedés. Nem ismer határokat, élhet férfiban és nőben, rangtól, méltóságtól, örökségtől függetlenül. A hivatás férfivá és nővé lesz, a férfi vagy a nő lesz maga a hivatás. A hivatás a szellem és a test kiteljesedése, az odaadás, az önfeláldozás és a tettek foglalata.

Nem tudtam volna megmondani, hogy Cartier-nek csalódást okozott-e a betanult válaszom. Mindig fegyelmezte az arcát, sose láttam mosolyogni, sose hallottam nevetni. Néha úgy éreztem, nem sokkal idősebb nálam, azután mindig emlékeztem magam, hogy az én lelkem fiatal, Cartier-é pedig nem. Sokkal tapasztaltabb, tanultabb volt, nem valószínű, hogy sokáig lehetett gyermek. Korától függetlenül óriási tudást birtokolt.

– Engem választottál utoljára, Brienna – mondta végül, elengedve a füle mellett az elszajkózott szöveget. – Három éve jöttél oda hozzám, hogy megkérj, készítselek fel a tizenhetedik nyári napfordulóra. Ahelyett, hogy hét évem lett volna rá, hogy felkészítselek a tudás mesternőjévé, erre mindössze *három* évem volt.

Nem szerettem, ha erre emlékeztettek. Ciri jutott az eszembe, a tudás másik ardenje. Ciri mohón habzsolta a tudást, de neki hét éve volt erre. Természetesen kisebbrendűségi érzésem volt, ha hozzá mértem magam.

– Bocsáss meg, hogy nem vagyok Ciri – mondtam, még mielőtt magamba fojthattam volna a gúnyt.

– Ciri tízéves korában kezdte a tanulást – emlékeztetett nyugodt hangon, miközben elmerült az asztalán levő egyik könyvben. Ha begyűrt sarkú lapokhoz ért – utálta, ha ilyet tesznek egy könyvvel –, gyengéden kisimította az ódon papírt.

– Bánod, hogy ezt választottam, mester? – Holott igazából ezt akartam kérdezni: *Miért nem utasítottál el, amikor három*

évvel ezelőtt megkértelek, hogy légy a mesterem? Ha három év nem elég nekem, hogy hivatott legyek, miért nem mondtad meg nekem? De talán benne volt a pillantásomban, mert rám nézett, aztán lustán visszatért a könyvekhez.

– Csak néhány dolgot bánok, Brienna – felelte.

– Mi történik, ha nem találok pártfogóra a napfordulón?

– kérdeztem, noha tudtam, mi lesz azokkal az ifjakkal és lányokkal, akik elbuknak a hivatottság útján. Megtört, kallódó személyekké lesznek, sehova sem tartoznak, a hivatottak és a közemberek egyformán kerülnek őket. Hogy ilyen sok év és ennyi beleölt munka után se lehessen hivatott valaki... örökre rajta marad a bélyeg, hogy alkalmatlan. Már nem arden, de nem is hivatott, és amennyiben hasznossá akarja tenni magát, kénytelen visszasülyedni a társadalomba.

Miközben Cartier válaszára vártam, eszembe jutott az egyszerű metafora, amelyre Solene mesternő tanított meg a művészetnek szentelt első évben (miután rájött, hogy semmiképpen nem leszek művész). Az elhivatottságnak szakaszai vannak. Az ember ardenként kezd, ami hasonlít a hernyóra. Ilyenkor a lehető legtöbb tudást kell behabzsolnunk, hogy mesterré lehessünk. Ha valaki csodagyerek, erre két év is elég, de tarthat tíz évig is, ha lassabban tanul. A Magnalia Háznak hétéves programja van, és nagyon szigorú a többi valeniai iskolához képest, amelyek gyakran engedélyeznek nyolc-kilenc év tanulást. Ezt követi a hivatottság, amit a köpeny és a cím jelez. Utána jön a pártfogoltság: ez olyan, mint a gubó, amely védi és érleli a hivatottat, miközben felkészül az utolsó szakaszra, hogy pillangó legyen, és önállóan kirepüljön a világba.

Éppen a pillangókon révedeztem, amikor Cartier azt felelte:

– Te lennél az első a magad nemében, kis arden.

Nem tetszett a válasza. Mélyebbre sülyedtem a brokáttal kárpitozott székből, amelynek olyan szaga volt, mint a könyveknek és a magányosságnak.

– Ha úgy gondolod, hogy kudarcot vallasz, akkor valószínűleg így is történik – folytatta, és belefúrta ragyogó kék pillantását az én barna szemembe. Porszemek apró örvényei táncoltak a kettőnk közötti szakadékban. – Egyetértesz?

– Természetesen, mester.

– A szemed sosem hazudik, Brienna. Meg kellene tanulnod fegyelmезettebbnek lenni, amikor füllentesz.

– Szívembe fogom vésni ezt a tanácsot.

Oldalra hajtotta a fejét, de a tekintete még mindig fogva tartotta az enyémet.

– El akarod mondani, mire gondolsz valójában?

– A napfordulóra – feleltem, talán egy kicsit túl gyorsan is. Ez csak a féligazság volt, de eszembe sem jutott, hogy beszéljek Cartier-nek a nagypapám leveléről, mert megkért volna, hogy olvassam fel.

– Nos, ez az óra hiábavaló volt – mondta, és felállt.

Csalódott voltam, amiért ilyen hamar befejezte – nem szalaszthattam el egyetlen óráját sem, amit hajlandó volt adni – mégis megkönnyebbültem. Úgysem tudtam összpontosítani semmire, amíg a nagypapa levele parázként égette a zsebemet.

– Miért nem töltöd a délután azzal, hogy önállóan tanulsz? – javasolta, és az asztalon heverő könyvek felé intett. – Vidd magaddal ezeket, ha akarod!

– Igenis. Köszönöm, Cartier mester. – Én is fölálltam, és pukedliztem. Rá sem nézve összeszedtem a könyveket, és nyugtalanul kisiettem a könyvtárból.

Kint a kertben bementem a sövények közé, így Cartier nem láthatott a könyvtáráblakból. Az ég szürkén hullámozott oda-fönt, vihar fenyegetett, így leültem az első padra, a könyveket pedig gondosan magam mellé tettem.

Elővettem, magam elé tartottam a nagypapám levelét. Gírburba betűivel írott nevem olyan lett a pergamenen, mint egy grimasz. Feltörtem a vörös viaszpecsétet, és remegő kézzel szétnyitottam a levelet.

1566. június 7.

Legdrágább Briennám!

Bocsáss meg nekem, amiért ilyen sokáig nem válaszoltam. Sajnos, egyre jobban fájnak az ujjaim, az orvos arra utasított, hogy keveset írjak, vagy fogadjak írkokot. Meg kell mondanom, nagyon büszke vagyok rád, az anyád – az én édes Rosalie-m – ugyancsak büszke lenne, ha tudná, hogy már csak napok választanak el a hivatottságtól. Kérlek, írd nekem a napforduló után, meséld el, milyen pártfogót választottál!

Hogy válaszoljak a kérdésedre... Attól tartok, a választomat ismerősnek fogod tartani. Apád nevét nem érdemes megjegyezni. Az anyádat megszédítette csinos arca és mézédés beszéde. Félek, csak ártalmadra lenne, ha megtudnád a nevét. Igen, kettős állampolgárságú vagy, azaz félig maevanai. Mégsem szeretném, ha megkeresnéd. Biztos vagyok benne, hogy ugyanazokat a hibákat találnád benne, mint én. És nem, angyalom, nem érdeklődött utánad. Egyszer sem keresett. Ne feledd, törvénytelen vagy, és a legtöbben hátrahőkölnek, amikor meghallják ezt a szót!

Ne felejtse el, hogy nagyon szeretlek, és apád helyett is apád vagyok!

Csókol nagyapád

Összegyűrtem a levelet, az ujjaim olyan fehérek voltak, mint a papír, a szemem könnyben úszott. Butaság azon sírni, hogy nagyapám továbbra sem hajlandó megmondani annak a férfinak a nevét, aki az apám. Holott nekem hetekig kellett gyűjtenem a bátorságot, hogy egyáltalán meg merjem írni azt a levelet!

Úgy döntöttem, felhagyok a kérdezősködéssel. Nem számít a név.

Ha az anyám élne, mit mondana róla? Hozzáment volna? Vagy talán már nős volt, és a nagyapámat azért sérti már a pusz-

ta gondolat is, hogy ő az apám? Szégyenteljes, házasságtörő kapcsolat egy valeniai nő és egy maevanai férfi között.

Ó, az anyám! Néha úgy rémlett, emlékszem dallamos hangjára, karjának ölelésére, illatára. Levendula és lóhere, napsütés és rózsák. Sorvadásban halt meg, amikor hároméves voltam, és Cartier egyszer azt mondta, hogy ritkaság, ha az embernek ilyen korai emlékei vannak. Akkor talán minden az agyamban van, amire emlékezni szeretnék anyáról?

Akkor miért fáj olyasvalakire gondolni, akit sosem ismertem igazán?

Zsebre gyűrtem a levelet, hátradőltem. A cakkos levelek úgy simogatták a hajamat, mintha a sövény szeretne megvigasztalni. Nem akartam a múltam törmelékeivel foglalkozni. Nem számítanak. Arra kellett gondolnom, ami nyolc nap múlva lesz, amikor elérkezik a napforduló, amikor hivatottá kell lennem, és végre megkapom a köpenyemet.

El kellett olvasnom Cartier könyveit ahhoz, hogy bevéshessem a szavakat az emlékezetembe.

De mielőtt megérinthettem volna a lapokat, halk léptek neszt hallottam a fűvön, és Oriana bukkant föl az ösvényen.

– Brienna! – kiáltotta. Fekete haját derékig érő, rendetlen varkocsba fonta. Barna bőre és ardenegyenruhája festékes volt a műteremben töltött végtelen órák után. Oriana öltözeke varázslatos színek teremtéséről árulkodott, az enyém unalmasan tiszta és gyűrött volt. Mind a hat magnaliai arden ugyanolyan pizsokszürke ruhát viselt, amelyeknek magas gallérját, hosszú, csúnya ujját és illedelmes szabását egy emberként utáltunk. Isteni lesz mihamarabb megszabadulni tőlük.

– Hát te mit csinálsz? – kérdezte közeledő ardennövérem. – Már megint Cartier mester mérgesített fel?

– Dehogy, azt hiszem, ez alkalommal fordítva történt. – Fölálltam, a könyveket az egyik kezembe fogtam, a másikkal belekaroltam Oriánába. Egymás mellett lépkedtünk, Oriana kicsi és karcsú volt az én magasságomhoz és hosszú lábaimhoz

képest. Le kellett lassítanom, hogy tartani tudja velem a lépést.

– Hogy állsz a záróképeiddel?

Fújt egyet, fanyarul rám mosolygott, és letépett egy rózsát a bokorról.

– Gondolom, készen lesznek.

– Kiválasztottad már, melyiket fogod kiállítani napforduló idején?

– Igen.

Mesélni kezdett arról, milyen képeket akar megmutatni a pártfogók előtt, én pedig figyeltem, amint idegesen forgatta a rózsát.

– Ne aggódj! – mondtam. Megálltam, így szembekerültünk egymással. A távolban felmorajlott az ég, a levegő megtelt az eső illatával. – Kiválóak a festményeid. Én máris látom.

– Mit? – kérdezte Oriana, és a rózsát gyöngéden a fülem mögé tűzte.

– Hogy a pártfogók harcolni fognak érted. Te kapod a legmagasabb díjat.

– Ugyan, dehogy! Bennem nincs meg Abree bája, Sibylle szépsége, Merei kedvessége, vagy a ti tudásotok Cirivel.

– De a műveid ablakot nyitnak egy másik világba – mondtam, és elmosolyodtam. – Valódi adottság segíteni másoknak, hogy másképpen lássák a világot.

– Mikor lettél költő, barátném?

Fölnevettem, de a hangomat elnyelte a mennydörgés. Ahogy a vihar jajszava elhalkult, Oriana azt mondta:

– Tartozom egy vallomással.

Maga után vonszolt az ösvényen, miközben eleredt az eső, én pedig zavartan követtem, mert Oriana volt az egyetlen arden, aki sosem szegte meg a szabályokat.

– És mivel... – nógattam.

– Tudtam, hogy itt leszel a kertben, és azért jöttem, hogy kérjek tőled valamit. Emlékszel, hogy a többieket is lerajzoltam? Hogy emlékezhesek rátok, miután a jövő héten elválnak útjaink? – várakozóan nézett rám borostyánszínű szemével.

Magamba fojtottam bosszús nyögésemet.

– Ori, én nem bírok olyan sokáig üldögelni.

– Abreenek sikerült. Pedig tudod, hogy folyton nyüzsög. És egyáltalán mit jelent, hogy *nem bírsz olyan sokáig üldögelni?* Örökké üldögélsz Cirivel és Cartier mesterrel, és egyik könyvet olvassátok ki a másik után!

Kelletlenül mosolyogtam. Egy teljes éve kérlelt, hadd rajzoljon le, én azonban annyira belemerültem a tanulásba, hogy nem volt időm olyasmikre, mint egy portré. Délelőttönként Cartierrel és Cirivel voltak óráink, azután eljött a délután, amikor rendszerint magánórákat vettem Cartier-től, mert nehéz volt befogadnom mindazt a tudást, amire szükségem volt. Miközben fárasztó órákon át figyeltem a napfény vándorlását a padlón, ardenővéreimnek rendelkezésükre állt a délután. Hányszor hallottam víg nevetésüket, amely betöltötte a házat, miközben én az emlékezetemet kínoztam Cartier irányítása alatt!

– Nem tudom. – Haboztam, megigazítottam a könyveket a karomban. – Tanulnom kellene.

Megkerültük a sövényt, és beleütköztünk Abreebe.

– Meggyőzted? – kérdezte Abree Oriánától, én pedig rájöttem, hogy ez csapda volt. – Ne nézz így ránk, Brienna!

– Hogyan? – vágtam vissza. – Mindketten tudjátok, hogy ha meg akarom szerezni a köpenyemet, hogy ha nyolc nap múlva egy pártfogóval akarok távozni, akkor minden percet...

– Unalmas sorok bemagolásával kell töltened, igen, tudjuk – vágott közbe Abree. Sűrű, vörösbarna haja kibontva omlott a vállára. Néhány lehullott levél akadt meg a fürtjeiben, mintha bokrok és szederindák között kúszott volna. Arról volt köztudomású, hogy a szabadban gyakorolja szövegeit Xavier mesterrel; többször láttam a könyvtár ablakából, ahogy hempereg a fűvön, és bogyókat nyom szét a ruhaderekán, hogy vért utánozzanak, miközben a fellegeknek deklamál. Most sárfoltok is voltak a szoknyáján a gyümölcslepecsétjei mellett, vagyis éppen próbált.

– Kérlek, Brienna! – könyörgött Oriana. – Mindenkit lerajzoltam, de te...

– *Alig* várod majd, hogy lerajzoljon, különösen, miután meglátod, milyen kellékeket találtam neked – mondta Abree kaján vigyorral.

Ő volt a legmagasabb köztünk, legalább egy tenyérnyivel magasodott fölém is.

– Kellékeket! – kiáltottam. – FigyeljeteK, nem fogok... – De ismét dörgött az ég, elfojtva gyenge tiltakozásomat, és mielőtt megállíthattam volna, Oriana kikapta a kezemből a könyveket.

– Előremegyek intézkedni! – kiáltotta Oriana, aki máris három lépésre volt tőlem, mintha a távolsággal csökkenne annak az esélye, hogy meggondolom magam. – Abree, hozd a műterembe!

– Igenis, milady! – Abree játékosan meghajolt.

Oriana futva keresztülvágott a fűvön, a hátsó ajtó felé.

– Gyere már, Brienna! – nógatott Abree. Eleredt az eső, máris foltos lett tőle a ruhánk. – Ki kell élvezned ezeket az utolsó napokat!

– Nem tudom élvezni őket, ha azért izgulok, hogy alkalmatlan leszek. – Elindultam a ház felé, kirántottam a varkocsomból a szalagot. Hosszú hajam kibomlott, aggódalmasan igazgattam az ujjaimmal.

– *Nem* leszel alkalmatlan! – Egy kis szünet után folytatta: – Cartier mester szerint az leszel?

Félúton jártam a gyepen, máris átázva és szorongva a bizonytalan jövő miatt, amikor Abree utolért. Megragadta a karom, és megpördített.

– Kérlek, Brienna! Egyezz bele a portréba, a kedvemért, Oriana kedvéért!

Felsóhajtottam, de már mosolyogtam.

– Jól van. De nem tarthat egész nap.

– Majd meglátod, micsoda izgalmas kellékeket találtam neked! – erősködött izgatottan Abree, és kivonszolt a pázsitról.

– Mit gondolsz, mennyi időbe telik? – lihegtem, ahogy kinyitottuk az ajtót, és átázva, dideregve beléptünk a hátsó csarnok árnyai közé.

– Nem sokáig – felelte Abree. – Ó! Emlékszel, hogyan segítéttél kitervelni a darabom második felét? Amelyikben Lady Pumpnickelt börtönbe vetik, mert ellopta a diadémot?

– Ühüm. – Noha már nem tanultam színjátszást, Abree rendszeresen a segítségemet kérte, amikor a színdarabjai cselekményével bajlódott. – Nem tudod, hogyan hozd ki a börtönből? Zavartan elvörösödött.

– Nem. És mielőtt elmondanád... nem akarom megölni. Akaratom ellenére elnevettem magam.

– Ez évekkel ezelőtt volt Abree.

Arról az időről beszélt, amikor a színjátszás ardenje voltam, és egy jelenetet kellett írunk Xavier mesternek. Abree egy komikus jelenetet írt, amelyben két nővér küzd ugyanannak a piperkőcnek a kegyeiért, én pedig véres tragédiát egy lányról, aki ellopja az apja trónját. A végére egy kivétellel mindenkit lemészároltam, és Xavier mester megbotránkozott sötét cselekményvezetésemtől.

– Ha nem akarsz megölni – mondtam, miközben elindultunk a folyosón –, találtass vele egy titkos ajtót egy csontváz mögött, vagy nyerjen meg magának egy őrt, aki segíti őt a szökésben, de ennek valami komplikált, szokatlan ára lesz!

– Egy titkos ajtó! – kiáltott föl Abree, és belém karolt. – Úgy intrikálsz, akár egy ördög. Bárcsak én is tudnék így cselekményt szőni! – Amikor lemosolygott rám, sajnálkozás nyilallt belém, amiért túlságosan megijedtem a színpadtól, ezért nem lehetek a színjátszás mesternője.

Abree bizonyára ugyanígy érzett, mert erősebben szorította a karomat, és azt mormolta:

– Még nincs túl késő. Nyolc nap alatt megírhatok egy két felvonásos darabot, ami hatással lesz Xavier mesterre, és...

– Abree! – játékosan lepisszegtem.

– Így viselkedik Magnalia két ardenje egy héttel a sorsdöntő napforduló előtt? – Összerezcentünk a hangra, és megtorpan-
tunk a folyosón. Meglepetésünkre Therese mesternő, az ékes-
szólás hegyes orrú arialja volt az. Karjait keresztbe fonta, szem-
öldökét felvonta, láthatólag megbotránkoztatta, hogy bőrig
vagyunk ázva. – Úgy viselkedtek, mint a gyerekek, nem pedig
úgy, mint azok az ifjú nők, akik nemsokára megkapják a köpe-
nyüket.

– Elnézést, Therese mesternő! – mormoltam, és mély tiszte-
lettel pukedliztem. Abree követte példámat, noha az ő pukedli-
je eléggé hanyag volt.

– Hozzátok rendbe magatokat, mielőtt a madame meglát!

Abree és én egymás lábára léptünk, annyira igyekeztünk
eltűnni a szeme elől. Elloholtunk a folyosón az előcsarnokba,
ahonnan a lépcsők indultak.

– Hát ez maga az ördög! – suttogta Abree túlságosan hango-
san, miközben fölfelé menekültünk a lépcsőn.

– Abree! – dorgáltam, közben belebotlottam a ruhám sze-
gélyébe, éppen amikor meghallottam magam mögött Cartier-t.

– Brienna?

Elkaptam a lépcső korlátját. Amikor visszanyertem az egyen-
súlyomat, megpördültem a lépcsőn, és lenéztem Cartier-re. Az
előcsarnokban állt, övvel átfogott, vakítóan fehér zubbonyban.
Szürke térdnadrágja csaknem ugyanolyan árnyalatú volt, mint
a ruhám. Éppen a köpenyét csatolta magára, hogy kimenjen az
esőbe.

– Mester?

– Gondolom, hétfőn szeretnél még egy magánórát, a Cirivel
közös foglalkozás után? – kérdően nézett rám, noha tudta a választ.

Éreztem, hogy a kezem csúszik a korláton. Szokásom elle-
nére kibontott hajam vad, barna csimbókokban hullott a vál-
lamra, a ruhám átázott, a szoknyámból csöpögő víz halkan
muzsikált a márványon. Tudtam, milyen rendetlennek láthat
Cartier: egyáltalán nem olyan vagyok, mint egy valeniai végzős,

aki éppen hivatott akar lenni, egyáltalán nem hasonlítok arra a tudósra, akit ő akart faragni belőlem. Mégis fölszegtem az állam, és azt válaszoltam:

– Igen, köszönöm, Cartier mester.

– Talán akkor nem lesz nálad levél, ami megzavarhatna?
– kérdezte.

Kikerekedett szemmel bámultam rá, hátha kiolvashatok valamit egykedvű arcából.

Megbűntethetett, amiért továbbítottam Francis és Sibylle leveleit, megszegve egy szabályt. Így hát vártam, hogy mit akar.

Ám ekkor megrezsent az ajka – alig észrevehető mozdulat volt, nem nevezhettem mosolynak, habár szerettem volna annak képzelné –, és kurtán biccentett. Kiment az ajtón, eltűnt a viharban. Nem értettem, hogy ez most kegy volt, vagy játék. Szerettem volna, ha még marad, ugyanakkor megkönnyebbültem, hogy elmegy.

Mentem tovább fölfelé a lépcsőn, vizes nyomot hagyva magam után, és azon rágódtam, miként lehet, hogy Cartier mindig ilyen ellentmondásos gondolatokat ébreszt bennem.

EGY MAEVANAI PORTRÉ

A műterem olyan hely volt, amelyet kerültem az első, kudarcos magnaliai év óta. De ahogy tétován beléptem azon az esős délutánon, kontyba csavart, vizes hajammal, eszembe jutottak a kellemes emlékek is, amelyek ehhez a szobához fűződtek. Emlékeztem a reggelekre, amelyeken Oriana mellett ültem, miközben Solene mesternő lelkiismeretes utasításait követve rajzoltunk. Emlékszem, amikor először próbáltam festeni, először próbáltam kiszínezni egy könyvlapot, először próbáltam vésni. Azután következtek a sötétebb pillanatok, amikor rájöttem, hogy a művem élettelen, miközben Orianaé lélegzik és életre kel. Vagy az a nap, amikor Solene mesternő félrehúzott és szelíden azt súgta: *„Talán a zenével kellene próbálkoznod, Brienna.”*

– Szóval itt vagy!

Végignéztem a szobán, és láttam, hogy Oriana éppen helyet készít nekem. Újabb festékcsíkvöröslött az arcán. A műteremben mindig tombolt a rendtelenség és a zűrzavar, mert Oriana

és Solene mesternő maguk készítették a festékeiket. A szoba leghosszabb asztalát elborították a ceruzákkal és festékekkel teli köcsögök, az olvasztótégelyek, cseréptálak, vizeskorsók, a kréta, a kötegelt pergamen, egy rekesz tojás, egy nagy tálban az őrlött mészpor. A levegőben a terpentín és a rozsmaring szaga keveredett azzal a zöld gyomnövényével, amely, ha felforralták, rejtélyes módon rózsaszín festéket engedett ki magából.

Óvatosan megkerültem a festőasztalt, a székeket, dobozokat és festőállványokat. Oriana egy széket állított ahhoz a falhoz, amelyen ablakok futottak végig. Ide kellett ülnöm a vihar fényében, ő pedig lerajzolt.

– Aggódnom kellene ezek miatt... a *kellékek* miatt, amelyekért Abree úgy odáig van? – kérdeztem.

Oriana éppen válaszolni akart, amikor Ciri lépett be a szobába.

– Megtaláltam. Ez az, amit kerestél, igaz, Oriana? – kérdezte Ciri, a kezében tartott könyvet lapozgatva. Csaknem elbotlott egy festőállványban, miközben felénk jött. Átadta a könyvet Oriánának, és rám nézett. – Fáradtnak tűnsz, Brienna. Cartier mester túl keményen hajt?

Nem volt időm válaszolni, mert Oriana boldogan felkiáltott. Odanéztem, hogy minek örül annyira.

– Ez tökéletes, Ciri!

– Egy pillanat! – mondtam. A könyvért nyúltam, kikaptam Oriana kezéből. – Ez Cartier mester egyik könyve Maevana történelméről.

Tekintetem végigfutott az ábrán, majdnem elállt a lélegzetem. Nagyszerű illusztráció volt, egy maevanai királynőt ábrázolt. Felismertem, mert Cartier megtanította Maevana történelmét. Liadan Kavanagh volt, Maevana első királynője. Ami azt is jelentette, hogy varázsereje volt.

Egyenesen, büszkén állt, kibontott, vad, barna haján ezüst ágakon ülő gyémántok csillagkoszorújával, arcán a csülleng nevű növényel festett kék csíkokkal. A nyakában ökölnyi

kő lógott, a legendás Éjkorány Köve. Páncélja mintha vértől és aranytól fénylő sárkánypikkelyekből készült volna, oldalán hosszú kardot viselt, egyik kezét csípőre tette, a másikkal lándzsát markolt.

– Az ember visszavágyik azokba a napokba, ugye? – kérdezte sóhajtván Ciri, ahogy átlesett a vállam fölött. – Abba az időbe, amikor királynők uralkodtak északon.

– Most nincs idő történelemórára – szólta Oriana, és gyengéden elvette tőlem a könyvet.

– Ugye, nem így akarsz lerajzolni? – kérdeztem, és a szívverésem meglódult. – Ori... ez önhittség lenne.

– Nem, nem lenne – vágott vissza Ciri, aki szeretett vitatkozni. – Te részben maevanai vagy, Brienna. Ki tudná megmondani, nem származol-e a királynőktől?

Kinyitottam a szám, hogy tiltakozzak, ám ekkor bejött Abree egy nyaláb kelléssel.

– Itt vannak! – jelentette ki, és ledobta a holmit a lábunk elé.

Hüledezve figyeltem, ahogy Ciri és Oriana megvizsgálják az olcsó páncél darabjait, a tompa kardot és a sötétkék köpenyt. Színházi kellékek voltak, Abree kétségtelenül Xavier mester jellemzárából csempészte ki őket.

– Nohát, Brienna! – mondta Oriana, és a mellvérttel a kezében fölegyenesedett. – Hadd rajzoljalak le maevanai harcosként!

Vártak a válaszomra, Oriana a páncéllal, Abree a karddal, Ciri a köpennyel a kezében. Kíváncsian, reménykedve néztek rám. Akkor váratlanul megnyugodtam, és felpezsdült bennem a maevanai vér. Kezdtet tetszeni a gondolat.

– Jól van. De ne tartson egész nap! – ismételt meg. Abree diadalmasan rikkantott, Oriana elmosolyodott, Ciri a szemét forgatta.

Mozdulatlanul és türelmesen viseltem, hogy beöltöztessenek. A portré csak mellkép lesz, így nem számított, hogy arden-egyruhában vagyok. Páncél takarta el a törzsemet és a karomat. Kék köpeny borult a vállamra, amitől elszorult a szívem,

mert óhatatlanul a hivatottak köpenyére kellett gondolnom, és Ciri bizonyára olvasott a gondolataimban.

Felállt, kibontotta a hajamat a kontyból, varkocsot font belőle, és azt mondta:

– Én kértem Abreetől, hogy kék köpenyt hozzon. A saját színedet kell viselned. A *mi* színünket. – Hátralépett, és elégedetten nézte a művét.

Amikor egy ardenből hivatott lesz, a mestere vagy a mester-nője megajándékozza egy köpennyel. Minden hivatásnak más a színe. A művészeté vörös, a színjátszásé fekete, a zenéé bíbor, az ékesszólásé zöld, a tudásé kék. De nemcsak a teljesítmény jutalma, és annak elismerése, hogy a tanítvány immár azonos szinten van a tanítóval, hanem egyfajta megemlékezés, a mester és az arden kapcsolatának a jelképe.

Mielőtt gondolataim túlzottan belebonyolódtak volna a köpenyekbe, az eső áztatta Sibylle rontott be a műterembe. Diadalmos mosollyal emelte föl a fehér virágkoszorút.

– Tessék! – kiáltotta, lerázva magáról a vizet és magára vonva figyelmünket. – Itt a leginkább csillagszerű korona, amelyet el tudtam készíteni, mielőtt az eső eleredt volna!

Mind az öt ardenővérem benne lehetett ebben a portrérajtaütésben. Merei, a szobatársam volt az egyetlen, aki hiányzott, és távolléte árnyékot vetett a műteremre.

– Merei hol van? – kérdeztem Sibylle-től, aki odahozta a koszorút.

A kecses, megfelelő helyeken domború és szemérmes Sibylle a fejemre illesztette a koronát.

– Úgy nézel ki, mint aki képes levágni valakinek a fejét! – mondta, és széles, elégedett mosolyra húzta cseresznyeszáját.

– Nem hallod? – felelt Abree a kérdésemre, és fölemelte egy ujját. Mindnyájan elnémultunk, és az ablaküvegen kopogó esőn túl meghallottuk a hegedű halk, de határozott dallamát. – Merei azt mondta, valami új kompozíción dolgozik, de amint tud, jön.

– Nos, Brienna, fogd a kardot, és ülj egy székre! – kért meg Oriana, és fölemelt egy tálka kék festéket.

Gyanakodva figyeltem, miközben elhelyezkedtem egy zsámolyon. A kard ügyetlenül állt a markomban. A kezemet megtámasztottam a jobb combomon, így a kard rézsútosan keresztelte a mellkasomat, tompa hegye csaknem a fületem érte. A páncél rugalmas volt, mégis különös; úgy tapadt rám, mintha idegen karok ölelnének.

– Ciri, odatartanád a képet Brienna arca mellé? Tökéletes munkát akarok végezni. – Oriana egy intéssel közelebb hívta Cirit.

– Milyen tökéletes munkát? – dadogtam.

– A csüllenggel. Maradj nyugton, Bri!

Nem volt más választásom: mozdulatlan maradtam, miközben Oriana szeme ide-oda járt a rajz és az arcom között. Figyeltem, ahogy belemártja ujjait a kék festékbe, azután becsuktam a szemem, miközben ő átlósan végighúzta a kezét a homlokomtól az államig, és úgy éreztem, mintha énemnek egy titkos részét nyitná fel. Egy helyet, amelynek elrejtve kellett volna aludnia, de most felébredt.

– Kinyithatod a szemedet.

Kinyitottam, és aggodalmasan sandítottam nővéreimre, akik büszkén és elismerően hajoltak fölém.

– Azt hiszem, készen vagyunk. – Oriana megragadott egy rongyot, és letörölte a kezéről a festéket.

– De mi lesz a kővel? – kérdezte Sibylle, miközben összefon-ta mézbarna tincseit, hogy ne lógjanak a szemébe.

– Milyen kővel? – ráncolta a homlokát Abree, akit bosszantott, hogy kifejejtett egy kelléket.

– Ami a királynő nyakában lóg.

– Azt hiszem, az Alkonykőre gondol – felelte Ciri, és megvizsgálta az illusztrációt.

– Nem, az Éjkorány Kővének hívják – helyesbítettem.

Ciri tejfehér arca elvörösödött – utálta, ha kiigazították – , és megköszörülte a torkát.

– Ó, igen. Természetesen jobban ismered a maevanai történelmet, Brienna. Külön okod van odafigyelni, amikor Cartier mester erről döngicsél.

Oriana egy második széket húzott elé, előkészítette a pergament és a ceruzát.

– Próbálj mozdulatlan maradni!

Bólintottam. Éreztem, hogy a kék festék száradni kezd az arcomon.

– Bárcsak nekem lenne kettős állampolgárságom! – mormolta Abree, és kinyújtózott. – Átkelsz a csatornán, hogy meglátogasd Maevanát? Mindenképpen meg kellene tenned, Brienna! És vigyél magaddal engem is!

– Talán egy napon – feleltem. Oriana rajzolni kezdett. – Nagyon örülnék, ha velem jönnél, Abree.

– Apám azt mondta, hogy Maevana *nagyon-nagyon* különbözik Valeniától – jegyezte meg Ciri. Hallottam az élt a hangjában, mintha még mindig orrolna, amiért kiigazítottam a hibáját. Letette Cartier könyvét, és az asztalnak támaszkodva a szemembe nézett. Vállára omló szőke haja olyan volt, akár a holdsugár. – Régebben átjárt, amikor egyes maevanai lordok megnyitották előttünk, valeniaiak előtt a kastélyukat az őszi vadászat alkalmával, hogy együtt hajtsák a fehér szarvast. Szívesen ment oda, azt mondta, mindig jó a ser és az étel, remek történeteket hall és jól szórakozik, de persze sosem engedte, hogy vele tartsak. Azt állította, hogy az a vidék túlságosan vad, túl veszedelmes egy valeniai lány számára.

Sibylle felhorkant, kigombolta magas gallérját, megdörzsölte a nyakát.

– Nem ezt állítja minden apa, ha „biztonságban” akarja tudni otthon a lányát?

– Jó, hát tudjátok, mit mondanak a maevanai emberekről – csúsztak ki a számon nagyapám szavai.

– Mit? – csapott le rám Sibylle fellobbanó kíváncsisággal. Mogyoróbarna szeme ragyogott, mint két csillag. Most jutott

eszembe, hogy Francis levele még mindig ott van vizes arden-
egyruhám zsebében, amelyet ledobtam a szobám padlójá-
ra. Az a szegény levél valószínűleg átázott, és elmosódott rajta
a tinta.

– Mézes nyelvű, tapasztalt, zsvány szeretők – feleltem, tő-
lem telhetően utánozva nagypapa karcos hangját.

Sibylle nevetésben tört ki – neki volt a legtöbb bátorsága
a másik nemhez –, Abree pedig eltakarta a száját, mint aki nem
tudja, zavarba jöjjön vagy sem. Ciri nem válaszolt, noha láttam,
hogy igyekszik nem mosolyogni.

– Elég a beszédből! – dorgált játékosan Oriana, és megfe-
nyegtetett a ceruzával. – Ha valamelyik mester történetesen erre
járt, és meghallotta, akkor az utolsó hetedet a konyhán töltöd,
Brienna.

– Tapasztaltnak és zsványnak is *kell* lenniük, ha méltók akar-
nak lenni az ilyen nőkhöz, mint ez! – folytatta Sibylle, és a ki-
rálynő képeére mutatott. – A szentekre, mi történt Maevanában?
Miért ül most király a trónon?

Összenéztünk Cirivel. Két éve tanultuk ezt. Hosszú, zavaros
história volt.

– Cartier mestertől kellene megkérdezned – felelte végül
Ciri vállvonogatva. – Ő elmesélheti, mivel minden országról
mindent tud.

– De az olyan fárasztó – akadékoskodott Abree.

Ciri tekintete kiélesedett.

– Ne felejtsd el, Abree, hogy Brienna és én a tudás hivatott-
jai leszünk! – Már megint felhúzta az orrát.

Abree hátrált egy lépést.

– Bocsánat, Ciri. Hát persze. Azt akartam mondani, meny-
nyire lenyűgöz az a képességetek, hogy ilyen sok tudást vagytok
képesek fejben tartani.

Ciri csak fűjt, és nem békült, de szerencsére ennyiben hagyta
a dolgot, és ismét rám pillantott.

– Fogsz valaha találkozni az apáddal, Bri? – kérdezte Sibylle.

– Nem, nem hinném – feleltem őszintén. A sors fintora, hogy azon a napon öltöztetnek maevanai királynőnek, amelyen megfogadtam, hogy soha többé nem firtatom apám kilétét.

– Ez nagyon elszomorító – jegyezte meg Abree.

Persze, hogy elszomorítónak találta ő is, akárcsak az összes nővérem. Mindnyájan nemes családok sarjai voltak, olyan szülőkkel, akiket érdekelt valamennyire a gyerekeik élete.

Így hát kijelentettem:

– Igazából nem olyan fontos!

Csend lett a szobában. Hallgattam az esőt, Merei távoli muzsikáját, amely a folyosóról szűrődött be, Oriana ceruzájának sercegését, ahogy megörökíti a pergamenen.

– Nohát! – szólalt meg vidáman Sibylle, hogy feloldja a kínos hallgatást. Ő volt az ékesszólás ardenje, jól megtanulta, hogyan irányítson bármilyen beszélgetést. – Brienna, látnod kellene azt a portrét, amelyet rólam készített Oriana. Épp az ellenkezője a tiédnek. – Előkereste Oriana mappájából, és élém tartotta, hogy láthassam.

Sibylle maga volt a tökéletes valeniai nemes hölgy. Csak bámultam, miféle kellékeket szedett össze neki Abree. Gyöngyökkel hímzett, merész, mélyen kivágott ruhát viselt, nyakában olcsó, hamis ékszersz, a fején érzéki, fehér parókát. Még egy csillag alakú szépségtapasz is pompázott az arcán, a női finomság jelképe. Kifogástalanul csiszolt volt, maga a megtestesült Valenia: etikett, tartás, kellem.

És ott volt az én képem, a királynőé, aki varázsol és kék csüllenggel festi az arcát, páncélban jár, és állandó társa nem férfi, hanem egy kard és egy kő.

Ez volt a szöges ellentét Maevana és Valenia, a két ország között, amelyek egyaránt magukénak vallottak. Szerettem volna jól érezni magam az ékes ruhában a szépségtapaszzal, ugyanakkor szerettem volna megtalálni örökségemet a páncélban és a csüllengben. Gyakorolni akartam a hivatásomat, de azt is tudni akartam, hogy kell kardot forgatni.

– Föl kellene akasztanod Brienna és Sibylle portréját egymás mellé – javasolta Abree. – Jó történelemórát jelentenének a jövővendő ardeneknek.

– Igen – helyeselt Ciri. – Olyanoknak, akiket sosem kellene megsértened.

– Ha megsértesz egy valeniat, elveszíted a jó híred – csicseregte Sibylle, miközben a körmét tisztogatta. – De ha egy maevanait sértesz meg... akkor a fejedet veszíted el.